

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 47-48 (2011)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 47-48 (2011)

Θὰ σὲ Ξανάβρω γή μου ...*; Ἡ γέφυρα τῆς Πέτρας;
Ἄμβρακιε ... (Ὠδὴ); Νικόπολη;

Γιάννης Δάλλας

doi: [10.12681/prch.28446](https://doi.org/10.12681/prch.28446)

Copyright © 2021, Γιάννης Δάλλας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Δάλλας Γ. (2021). Θὰ σὲ Ξανάβρω γή μου ...*; Ἡ γέφυρα τῆς Πέτρας; Ἄμβρακιε ... (Ὠδὴ); Νικόπολη;. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (47-48), 419–423. <https://doi.org/10.12681/prch.28446>

Γιάννης ΔΑΛΛΑΣ

Θὰ σὲ ξανάβρω γή μου ... *

Θὰ σὲ ξανάβρω γή μου ψηλοκρεμαστή καμηλοπάρδαλη
ἀπὸ μιὰ ὑδάτινη ἀποβάθρα μὲ γιγάντια σάλτα νὰ γλιστρᾷς
κάτω ἀπ' τὰ δέντρα
μὲ τὴ δορά σου κεντημένη ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς τοῦ βάλτου
μὲ χιλιάδες σκάγια
μ' ὅλα τὰ χρώματα τοῦ νότου στὸ κορμί σου παρδαλόστικη
ἀπ' τὸ οὐρανὶ τῆς Ἀμβρακίας μέχρι τὸ βαθὺ μαβὶ τοῦ Ἰουνίου
κι ὅταν περνοῦσε στ' ἀνοιχτὰ πομπὴ σηματολόγησε
μὲ θυρεοὺς καὶ βούκινα ἡ ἱστορία
νὰ βγάζεις τὸ κεφάλι καὶ νὰ βλέπεις μέσ' ἀπ' τὰ φυλλώματα
λάβαρα – κι ἔμβολα σπασμένα ἀπὸ ρωμαϊκὲς γαλέρες

Νὰ σὲ ξανάβρω νὰ σ' ἀνακαλύψω κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια
νὰ μῶ στὴν πρώτη μου φωλιὰ νὰ ξαναγεννηθῶ μαζί σου

* Από την ποιητική συλλογή του Γιάννη Δάλλα, *Περίακτος*, Αθήνα 2011

Ἡ γέφυρα τῆς Πέτρας

Τοῦ Στέλιου

Καὶ ξαφνικὰ γιὰ δῆτε πίσω εἶπ' ὁ δεύτερος
 τώρα ποὺ ἀφήσαμε τὴ γέφυρα τῆς Πέτρας
 καὶ βυθιζόμαστε στὴν πιὸ παρθένα φύση
 δῆτε τ' ὁδόφραγμα τὶς κάννες τῶν Ρετζαίων
 ριπὴ κατὰ ριπὴ πίσω ἀπ' τὰ βράχια
 νὰ πέφτει ὁ μηχανοδηγὸς νὰ φλέγεται τ' ὁδόστρωμα
 κι ἡ ἀμαξοστοιχία νὰ πνίγεται στὸ αἶμα

(Ἡ ἀμαξοστοιχία ποὺ ἀποβιβάστηκε στὴν Πρέβεζα
 ἢ πιὸ γερὴ χρηματαποστολὴ τοῦ αἰῶνα
 φύλλα-φτερὰ στὶς ἀγορὲς Βορρᾶ καὶ Νότου)

Ξέρω ἀπὸ Τράπεζες μὰ ἀναρωτιέμαι εἶπε ὁ φίλος μου
 σὲ τόση μπάζα καὶ ρεμούλα τί ν' ἀπόγινε
 τοῦ ἄχαρου ἐκείνου ὑπαλληλάκου τ' ὀβολάκι
 «πρώτη κατάθεσις δραχμαὶ τριάντα»;

Άμβρακικὲ ... (Ὠδὴ)

Πὲς τὴν ὠδὴ τοῦ Ἀμβρακικοῦ καλέ μου
σὲ μιὰ σχεδιά του θυμήσου ἀγαπηθήκαμε
πὲς τὴν κι ἄς ἀκουστεῖ ἀπ' τοὺς ἀνίδεους
σὰν μιὰ φτηνὴ ρητορικὴ ρομάντζα

Ἀμβρακικὲ ἢ σύρτις τῶν ἀκτῶν σου εἶναι τὸ πάτημα
γιὰ τὰ βουνὰ ποὺ οἱ γρανιτένιες κεφαλές τους χάνονται
στὰ σύννεφα
κι οἱ ρίζες τρίζουν στὰ θεμέλια ἀπ' ὅπου στὸν ὀρίζοντα
ἀναδύονται
τὸ Μακρυνόρος τὴν αὐγὴ κι ἡ Κοιμωμένη τοῦ Ζαλόγγου
πρὸς τὸ ἠλιόγευμα
Οἱ δύο ἀκρίτες σου ... Κι ἀνάμεσα ἡ Βίγλα ἡ Σαλαῶρα
ἡ Κορακονησιὰ πολύφωτα πλεούμενα
ἐκεῖ ὁ ψαρὰς μὲ τὸ καμάκι κι οἱ φαέθοντες ἀπὸ ψηλὰ
ὀρμώντας καὶ καρφώνοντας τὸ ψάρι ποὺ τοῦ ξέφυγε
κι οἱ κορμοράνοι στ' ἀνοιχτὰ ν' ἀκολουθοῦν μὲ μακρο-
βούτια τὴ μεγάλη λεία

Κι ἐσὸ ὀληνύχτα νὰ θηλάξεις τοὺς μαστοὺς δυὸ ποταμῶν
ἀείρων
κι ἀπὸ τὴ μπούκα τοῦ Ἄκτιου ν' ἀντιχαιρετᾶς τὰ Ἴονια
κύματα

Ἔτσι ἡ ζωὴ ... Μ' ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ στ' ἀντιμέτωπα
νερά σου παίχτηκε
κορώνα-γράμματα τὸ ἱμπέριουμ τοῦ ἔρωτα
ἀκόμα βγαίνει γιὰ τοὺς ταπεινοὺς σου ἐδῶ μιὰ αὐτο-
κρατορικὴ Σελήνη
κι ὁ μῶλος ὄλος ἀπ' τὸν Παντοκράτορα ὡς τὴ
Μαργαρώνα

ἀσημωμένος ἀπ' τὸ σεληνόφως κάθε βράδυ ταξιδεύει
τὰ ἐφηβικὰ κορμιὰ μὲ τὶς φωνές τους τανυσμένες
σὰν τόξα λύρας μὲ χορδὲς λιπόθυμες ἐπάνω
στὰ σμιλεμένα στὰ φτωχὰ καρνάγια σου
ξεκορμισμένα ἀπ' τὶς ἐλιές καὶ λεμονιές
τῶν μυροβόλων κήπων σου κι ἐκεῖ
μέχρι πρωΐας πτερυγίζοντα
τ' ἀμβρακικὰ
θαλάσσια
ξύλα

Νικόπολη

Δὲν εἶδε ὁ Δυτικὸς ἑλληνισμὸς παρόμοια πόλη
μὲ ἥρῳα καὶ ναοὺς στοᾶς καὶ πρυτανεῖα
τέτοια πρωτεύουσα σὰν τὶς λαμπρὲς τῶν ἐπιγόνων

Οὔτε πρωτεύουσα οὔτε σὰν ... Μιὰ παρωδία!

Πόλη ἰδρυμένη ἀπὸ στυγνὲς μετοικεσίες
χωρὶς βασιλικὴν αὐλὴ ἢ βουλευτήρια
καπιταλιστικὴ σὰν τὶς δικές μας μ' ἐμπορεῖα
καὶ στὶς δυὸ θάλασσες Μιὰ νόθη ὁμοσπονδία
ποῦ ἡ Ρώμη ἐκ τοῦ μακρόθεν τὴν πρακτόρευε

Γιὰ νὰ τὰ στήσει ἐρήμωσε εἴκοσι πολίσματα
γυμνὴ ἀπὸ τοὺς λαοὺς τους ἔτσι νὰ ὑπερέχει
εὐκόλη λεία συγκαλυμμένη ἀπὸ μνημεῖα
νὰ λάμπουν καὶ νὰ προκαλοῦν τὴ βουλιμία
κάθε εἰσβολέα, ἀπὸ στεριᾶς καὶ ἀπὸ θαλάσσης